

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 1To/61/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5820010092
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 07. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Liptáková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2020:5820010092.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Liptákovéj a sudcov JUDr. Vladimíra Kuráka a Mgr. Anny Mihálikovej, na verejnom zasadnutí konanom 7. júla 2020 prejednal odvolanie podané obžalovaným X. A., nar. XX.X.XXXX, proti rozsudku Okresného súdu Námestovo, č.k. 4T/14/2020-405 zo dňa 14.5.2020 a takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 3 Tr. por. z r u š u j e rozsudok Okresného súdu Námestovo, č.k. 4T/14/2020-405 zo 14.5.2020.

Na podklade § 322 ods. 3 Tr. por. obžalovaného X. A., nar. XX.X.XXXX v Z., trvale bytom I., J. V. XXXX/XX, okres Z., t.č. vo výkone väzby v ÚVV a ÚVTOS Žilina,

u z n á v a z a v i n n é h o , ž e

dňa 3.11.2019 v čase okolo 00.08 hod., po predchádzajúcom požití alkoholických nápojov, viedol po ulici Jána Vojtaššáka pred kostolom po miestnej komunikácii vedúcej do časti zvanej Kalvária v obci Zákamenné, okres Námestovo, osobné motorové vozidlo zn. Škoda Superb, s ev. číslom NO-890BJ, pričom z dôvodu nekoordinovanej techniky jazdy bol zastavovaný hliadkou Pohotovostnej motorizovanej jednotky Policajného zboru Žilina, pričom nerešpektoval výzvu polície podrobiť sa cestnej kontrole, následne začal unikať po miestnej komunikácii v smere na časť zvanú Kalvária, pričom pravou časťou svojho vozidla narazil do pravej zadnej časti služobného motorového vozidla zn. KIA Ceed, ev. č. ZA-023GH, pri rodinnom dome číslo XXXX z motorového vozidla vystúpil a pred príslušníkmi PZ ďalej unikal, pričom po jeho dosiahnutí bol podrobený dychovej skúške na prítomnosť alkoholu, ktorou mu bola nameraná hodnota 0,65 mg/l alkoholu v dychu a takto konal aj napriek tomu, že mu bol trestným rozkazom Okresného súdu Námestovo, sp.zn. 0T/59/2018, vydaným a právoplatným dňa 16.7.2018, pre skutok právne kvalifikovaný ako prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 2 Trestného zákona uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu na dobu 24 mesiacov, a svojím konaním spôsobil škodu na majetku Slovenskej republiky, zastúpenej Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky, vo výške 1 134,- eur,

t e d a

- maril výkon rozhodnutia súdu tým, že vykonával činnosť, na ktorú sa vzťahuje rozhodnutie súdu o zákaze činnosti,

- vykonával v stave vylučujúcom spôsobilosť, ktorý si privodil vplyvom návykovej látky, inú činnosť, pri ktorej by mohol ohroziť život alebo zdravie ľudí alebo spôsobiť značnú škodu na majetku, hoci bol za čin, pri ktorom pri výkone inej činnosti by mohol ohroziť život alebo zdravie ľudí alebo spôsobiť značnú škodu

na majetku, sa odmietol podrobiť vyšetreniu na zistenie návykovej látky, ktoré sa vykonáva dychovou skúškou, alebo lekárskeho vyšetreniu odberom a vyšetrením krvi alebo iného biologického materiálu, či nie je ovplyvnený návykovou látkou, v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch odsúdený,

čím spáchal

- prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Tr. zák.,

- prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 3 písm. a) Tr. zák.

Za to ho odsudzuje

Podľa § 289 ods. 3 Tr. zák., za použitia § 41 ods. 1 Tr. zák., s prihladnutím na § 36 písm. l) Tr. zák., § 37 písm. m) Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák. na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. zaraďuje obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2, ods. 3 Tr. zák. ukladá obžalovanému trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu vo výmere 7 (sedem) rokov.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Námestovo, č.k. 4T/14/2020-405 zo 14.5.2020 bol obžalovaný X. A. uznaný vinným, že:

dňa 3.11.2019 v čase okolo 00.08 hod., po predchádzajúcom požití alkoholických nápojov, viedol po ulici Jána Vojtaššáka pred kostolom po miestnej komunikácii vedúcej do časti zvanaj Kalvária v obci Zákamenné, okres Námestovo, osobné motorové vozidlo zn. Škoda Superb, s ev. číslom NO-890BJ, pričom z dôvodu nekoordinovanej techniky jazdy bol zastavovaný hliadkou Pohotovostnej motorizovanej jednotky Policajného zboru Žilina, spôsobom znemožňujúcim prejazd, v dôsledku čoho obvinený motorové vozidlo zastavil pred služobným motorovým vozidlom zn. Kia Ceed, ev. číslo ZA-023GH, z ktorého začal vystupovať príslušník PZ X. V. za účelom kontroly obvineného, na čo tento reagoval tak, že svoje motorové vozidlo cúvol a vzápätí na ňom vyrazil na pred ním odstavené služobné motorové vozidlo a pravou časťou svojho vozidla narazil do pravej zadnej časti služobného motorového vozidla, kde v tom čase vystupujúci príslušník PZ X. V. musel urýchlene naskočiť do motorového vozidla, čím sa obvinenému podarilo svojím vozidlom odtlačiť služobné motorové vozidlo a začal unikať po miestnej komunikácii v smere na časť zvanú Kalvária, kde sa pri rodinnom dome číslo XXXX, dostal svojím motorovým vozidlom mimo cestu do priekopy, následne obvinený z motorového vozidla vystúpil a pred príslušníkmi PZ unikal, pričom po jeho dosiahnutí bol podrobený dychovej skúške na prítomnosť alkoholu, ktorou mu bola nameraná hodnota 0,65 mg/l alkoholu v dychu a takto konal aj napriek tomu, že mu bol trestným rozkazom OT/59/2018 Okresného súdu Námestovo, vydaným a právoplatným dňa 16.7.2018, pre skutok právne kvalifikovaný ako prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 2 Trestného zákona uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu na dobu 24 mesiacov, a svojím konaním spôsobil škoda na majetku Ministerstva vnútra SR v zastúpení JUDr. Stanislavou Polákovou vo výške 1 134,- eur,

čím obžalovaný X. A. spáchal zločin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. c) Tr. zák., s poukazom na § 138 písm. a) Tr. zák., v jednočinnom súbehu s prečinom marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Tr. zák. a s prečinom ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 3 písm. a) Tr. zák.

Za to bol odsúdený podľa § 323 ods. 2 Tr. zák., s použitím § 41 ods. 1 Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák., § 36 písm. l) Tr. zák., § 37 písm. m) Tr. zák. na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov. Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. súd obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon

trestu s minimálnym stupňom stráženia. Podľa § 61 ods. 1, ods. 2, ods. 3 Tr. zák. súd uložil obžalovanému trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu na dobu 7 rokov.

Zo zápisnice o hlavnom pojednávaní zo 14.5.2020 vyplýva, že po vyhlásení rozsudku, jeho odôvodnení a po poučení o opravnom prostriedku prokurátor uviedol, že sa vzdáva práva podať odvolanie. Obhajca obžalovaného a obžalovaný uviedli, že podávajú odvolanie voči všetkým výrokom, ako aj voči konaniu, ktoré týmto výrokom predchádzalo.

Dňa 28.5.2020 súdu prvého stupňa bolo doručené odôvodnenie odvolania obžalovaného, podané prostredníctvom ustanoveného obhajcu JUDr. Ferdinanda Klinovského, ktorý uviedol po konštatovaní základných faktov veci nasledovné odvolacie argumenty:

„Obžalovaný, prostredníctvom svojho ustanoveného obhajcu v zmysle ust. § 306 a nasl. Tr. poriadku, týmto podávam Okresnému súdu v Námestove odôvodnenie odvolania proti všetkým výrokom rozsudku Okresného súdu Námestove sp. zn. 4T/14/2020 zo dňa 14.5.2020 a proti konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo, z dôvodov § 321 ods. 1 písm. a), b), c), d), e) Tr. por. nakoľko v trestnom konaní boli zásadným spôsobom porušené jeho práva na obhajobu a spravodlivý súdny proces, rozhodnutie súdu I. stupňa je založené na nedostatočne zistenom skutkovom stave veci a nesprávnom právnom posúdení veci a sú pochybnosti o správnosti skutkových zistení v časti týkajúcej sa trestného činu útoku na verejného činiteľa.

Popis skutku, ktorý je predmetom obžaloby, bol na hlavnom pojednávaní, ale aj v prípravnom konaní výsluchmi svedkov, výsluchom znalca, výsluchom obžalovaného, ako aj ďalšími dôkazmi vyvrátený, skutok sa nestal tak ako je obžalovanému kladené za vinu a obžalovaný svojím konaním podľa nášho názoru nenaplnil skutkovú podstatu trestného činu v zmysle ust. § 323 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. c/ Trestného zákona.

Skutkové tvrdenia svedka, nachádzajúce sa v spisovom materiáli, teda že poškodený X.V., mal začať vystupovať zo služobného motorového vozidla, neboli hodnoverným spôsobom zistené a preukázané a z odôvodnenia súdu uvedenom ihneď po vyhlásení rozsudku nebolo zrejmé, ako sa súd s týmito rozpormi v konaní vysporiadal.

Skutočnosť, že obžalovaný mal vyraziť na pred ním odstavené služobné motorové vozidlo a pravou časťou naraziť do pravej zadnej časti služobného motorového vozidla, kde v tom čase vystupujúci príslušník musel urýchlene nastúpiť do motorového vozidla, čím sa obvinenému podarilo svojím vozidlo odtlačiť služobné motorové vozidlo, je podľa nášho názoru nepravdivá a vyvrátená všetkými dôkazmi, najmä znaleckým posudkom Ing. Jána Rabčana a kamerovým záznamom, ktorý je súčasťou súdneho spisu. Taktiež nie je zrejmé, ako súd vyhodnotil tieto, nami uvádzané rozpory počas hlavného pojednávania, ale aj v konaní ktoré mu predchádzalo a z akého dôvodu uznal obžalovaného vinným, nakoľko z vykonaného dokazovanie je dostatočne odôvodnený záver, že skutok popísaný v obžalobe je v rozpore s dôkazmi plynúcimi z dôkazov získaných počas trestného konania.

Od vznesenia obvinenia obžalovanému zastávame názor, že nie je naplnená subjektívna stránka trestného činu, ktorý sa kladie obžalovanému za vinu, konkrétne, že nie je bez pochybností preukázané, že motívom konania obžalovaného bolo pôsobiť na výkon právomoci verejného činiteľa, (špecifická pohnútká, cieľ).

Obídienie služobného motorového vozidla príslušníkov policajného zboru, ktoré vcúva do motorového vozidla zn. ŠKODA SUPERB, podľa nášho názoru nenapĺňa znaky subjektívnej stránky uvedeného trestného činu a do vyhlásenia uznesenia, ktorým súd vyhlásil dokazovanie za skončené, nebolo preukázaný skutok, tak ako je obžalovanému kladené za vinu. Ďalej uvádzame, že súd sa dôsledne nezaoberal postupom príslušníkov PZ SR, a to konkrétne jeho súladu so zákonom a taktikou služobného zákroku.

II. Obžalovaný od začiatku trestného stíhania popiera spáchanie skutku v časti týkajúcej sa útoku na verejného činiteľa, teda konania, ktoré by napĺňali skutkovú podstatu tohto trestného činu.

Poukazujeme na judikáty R 36/76, z ktorého je zrejmé: Vodič motorového vozidla, ktorý v úmysle donútiť príslušníka PZ, ktorý ho zastavuje, aby uskočil, teda v úmysle zabrániť vykonaniu cestnej kontroly a vytvoriť si možnosť úteku, nasmeruje idúci automobil zvýšenou rýchlosťou proti príslušníkovi PZ, sa dopúšťa násillia v úmysle pôsobiť na výkon právomoci verejného činiteľa, a to závažnejším spôsobom konania (§138 písm. a) Tr. zák.

V tejto súvislosti, s prihliadnutím na vykonané dokazovanie v prípravnom konaní a na hlavnom pojednávaní je zrejmé, že obžalovaný sa nijakým obdobným alebo rovnakým spôsobom ako je uvádzané

Policajná hliadka nemala v tom čase žiadnu vedomosť o prichádzajúcom vozidle, osobe vodiča, resp. nekoordinovanosti jazdy vozidla, resp. o telefonovaní vodiča vozidla zn. Škoda Superb, ktoré tvrdenia členov policajnej hliadky sa v konaní preukázali ako nepravdivé.

Takýmto konaním príslušníkmi policajnej hliadky používajúcej služobné vozidlo zn. KIA, porušili svoje povinnosti a motorové vozidlo obž. X. A. zastavili bez zákonného dôvodu. Zastavením motorového vozidla zn. Škoda Superb, ktoré viedol ako vodič obžalovaný X. A., obaja príslušní policajnej hliadky prekročili svoju právomoc a uskutočnili zákrok, na ktorý podľa zákona neboli oprávnení.

Poukazujem v tejto súvislosti na judikát R 47/1980 v nasledujúcom: Ak príslušník PZ prekročí svoju právomoc a uskutočňuje zákrok, na ktorý nie je podľa zákona oprávnený, nepožíva ochranu verejného činiteľa podľa § 323 a 324 Tr. zák. Útok na jeho osobu, ak občan prekročí hranicu nutnej obrany, možno prípadne posúdiť len ako trestný čin proti zdraviu (§155 a nasl TZ).

B/ K stretu motorových vozidiel zn. KIA Ceed ŠPZ: ZA-023GH s vozidlom zn. Škoda Superb ŠPZ: NO-890BJ dňa 03.11.2019

Ako bolo už vyššie uvedené, policajná hliadka s vozidlom zn. KIA zastavila v ľavotočivej zákrute prichádzajúce vozidlo zn. Škoda Superb tak, že vodič policajného vozidla zn. KIA vošiel do jazdnej dráhy prichádzajúceho vozidla, kde vozidlo zn. KIA zastavilo krížom cez cestu, aby tak zabránilo v ďalšej jazde vozidla zn. Škoda Superb. Po tom, ako došlo k zastaveniu oboch vozidiel v tesnej blízkosti pri sebe, vodič X. A. chcel pokračovať v jazde obídením policajného vozidla cez voľný priestor, v dôsledku čoho so svojim vozidlom zn. Škoda Superb cúvol dozadu, aby mal možnosť obísť policajné vozidlo. Keď toto zistil vodič policajného vozidla P. V., rýchle cúvol s vozidlom zn. KIA cez cestu za účelom, aby zmaril možnosť obídenia policajného vozidla. Vodič X. A. v domnení,

že sa mu podarí obísť policajné auto, prechádzal ďalej cez voľný priestor, avšak pravou prednou časťou došlo k stretu vozidiel a došlo k poškodeniu zadnej časti policajného vozidla zn. KIA. Poukazujem v tejto súvislosti na Znalecký posudok č. 6/2020, z ktorého vyplýva, že prvotnou príčinou stretu oboch motorových vozidiel bola skutočnosť, že vodič vozidla zn. KIA v snahe zabrániť odjazdu vozidla zn. Škoda Superb cúvol tak, aby obmedzil odjazd vodičovi vozidla zn. Škoda Superb. Vodič vozidla zn. KIA by dopravnej nehode zabránil tak, že by necúval do koridoru, do ktorého viedol vodič vozidlo zn. Škoda Superb.

Ako ďalej znalec uvádza, aj keď policajné vozidlo zn. KIA má pri plnení špeciálnych úloh výnimky z pravidiel cestnej premávky, je aj vodič takéhoto vozidla povinný dodržiavať povinnosť dbať, aby neohrozil iných účastníkov cestnej premávky, pričom neohrozením sa rozumie: povinnosť vodiča počínať si tak, aby inému účastníkovi cestnej premávky nevzniklo nijaké nebezpečenstvo.

Je teda zrejmé, že členovia policajnej hliadky nielen prekročili svoju právomoc zastavením motorového vozidla obžalovaného, ale následne aj porušili príslušné ustanovenia Zákona o cestnej premávke, keď vodič policajného vozidla zn. KIA P. V. cúvaním vozidla ohrozil bezpečnosť jazdy iného vodiča.

C/ K zadržaniu obžalovaného a k použitiu donucovacích prostriedkov

Ako vyplýva zo súdneho spisu, obžalovaný po strete jeho vozidla s vozidlom policajnej hliadky pokračoval v jazde k svojmu rodinnému domu, prenasledovaný vozidlom policajnej hliadky. Pred rodinným domom obžalovaný s vozidlom zastavil a snažil sa ujsť do rodinného domu, kde ho obaja policajti prenasledovali a zadržali s použitím donucovacích prostriedkov.

K použitiu donucovacích prostriedkov sa vyjadril policajt X. V. v Zápisnici o výsluchu svedka zo dňa 14.11.2019 nasledovne:

„Keď sme naše vozidlo zastavili, vyskočili sme a bežali za vodičom vozidla Superb, na naše výzvy, aby zostal stáť nereagoval a nereagoval ani na dva varovné výstrely do vzduchu, ktoré vystrelil kolega V.. Napokon sme ho dobehli a použili sme donucovacie prostriedky, a to hmaty, chvaty, kopy, údery a nakoniec putá. Táto osoba pred spútaním kládla aktívny odpor. Dvaja sme mali čo robiť, aby sme ho spúťali. Následne sme ho odviezli nášmu vozidlu.“

Toto tvrdenie policajta V. je zavádzajúce a účelové. Ako vyplýva z výpovede svedka-policajta V., tento pri prenasledovaní obž. A. použil dva varovné výstrely, z ktorého dôvodu zaostal pri prenasledovaní X. A. a dobehol k miestu jeho zadržania v čase, keď už bol obžalovaný policajtom V. zadržaný a mal už putá na rukách a ležal na zemi.

Neexistoval žiadny zákonný dôvod k tomu, aby boli použité voči obžalovanému donucovacie prostriedky a to hmaty, chvaty, údery a kopy sebaobrany, pretože obžalovaný pri svojom zadržaní nekládol žiadny odpor a nemal ani objektívne možnosť takýto odpor klásť, k čomu uvádzame:

K zadržaniu obžalovaného došlo tak, že pri jeho prenasledovaní v blízkosti rodinného domu, policajt V. pri dostihnutí obžalovaného, ho zozadu pravdepodobne obuškom zasiahol do hlavy, na čo ho policajt V. začal kopať a udierať, a to aj v čase, keď obžalovaný ležal na zemi, kde mu V. nasadil putá. V tom čase pribehol k miestu zadržania aj ďalší policajt V.. O tom, ako obaja policajti zaobchádzali s obžalovaným

v čase zadržania, vyplýva zo svedeckej výpovede svedka P. A. v Zápisnici zo dňa 11.12.2019, v ktorej uvádza, ako policajti spútaného a na zemi ležiaceho brata fyzicky napádali.

Po tom, ako sa skončilo zadržanie obžalovaného nezákonným použitím donucovacích prostriedkov, nechali ho policajti spútaného a zraneného stáť pri policajnom vozidle až cca 3-4 hodiny a následne bol prevezený do cely predbežného zadržania v Dolnom Kubíne. Pre silné bolesti bol obžalovaný na svoje naliehanie prevezený do nemocnice v Dolnom Kubíne, kde na základe röntgenového zistenia mu bola pravá ruka daná do dlahy, a ošetrová tvár zranená pri zásahu polície. Po rozhodnutí o vzatí do väzby mal obžalovaný opätovné neznesiteľné bolesti, viackrát navštívil väzenského lekára, avšak vzhľadom na závažnosť zranenia bol dovezený na ošetrovanie na úrazovú ambulanciu, kde mu dali poranenú ruku do dlahy. Vzhľadom na závažnosť poranenia jeho liečbu prevzalo ortopedické oddelenie nemocnice, kde sa doteraz, teda viac ako 4 mesiace trvania väzby podrobuje pravidelnej liečbe.

Postup policajtov bude riešený Inšpekciou Ministerstva vnútra SR.

D/ K skutkovej podstate zločinu podľa § 323 ods. 1/ písm. a), ods. 2/ písm. c) Tr. zák.

Podľa ustálenej súdnej praxe, k naplneniu skutkovej podstaty uvedeného skutku, spáchaného za použitia motorového vozidla sa vyžaduje, aby úmyselný útok motorovým vozidlom smeroval bezprostredne na osobu verejného činiteľa.

Podľa výroku napadnutého rozsudku bol obžalovaný uznaný za vinného z dôvodu, že: „....po tom, čo mu policajná hliadka znemožnila prejazd, obvinený zostal pred policajným vozidlom zn. KIA Ceed, z ktorého začal vystupovať policajt X. V. za účelom kontroly obvineného, na čo tento reagoval tak, že svoje vozidlo cúvol a vzápätí na ňom vyrazil na pred ním odstavené policajné vozidlo a pravou časťou svojho vozidla narazil do pravej zadnej časti služobného vozidla, kde v tom čase vystupujúci príslušník PZ X. V. musel urýchlene naskočiť do motorového vozidla, čím sa obvinenému podarilo odtlačiť služobné vozidlo a začal unikať po miestnej komunikácii.“

Táto výroková časť rozsudku je nezrozumiteľná a zmätočná, navyše je v príkrom rozpore so zisteným skutkovým stavom. Zmätočnosť a nezrozumiteľnosť spočíva v tom, že súd najskôr tvrdí:

...že po tom, ako obvinený zastavil svoje motorové vozidlo pred policajným vozidlom, z ktorého začal vystupovať policajt V. za účelom kontroly obvineného, následne na to súd uvádza:

... že obvinený reagoval tak, že cúvol s vozidlom a vzápätí na čo vyrazil na pred ním odstavené policajné vozidlo a potom časťou vozidla narazil do pravej zadnej časti policajného vozidla, kde v tom čase vystupujúci policajt X. V. musel urýchlene naskočiť do policajného motorového vozidla.

Z tohto zmätočného výroku nie je zrejmé, kedy mal začať vystupovať z vozidla policajt V.:

- či v čase, keď obvinený zastavil svoje vozidlo?

- alebo v čase, keď obvinený cúvol s vozidlom a vyrazil na stojace policajné vozidlo, kedy došlo k zrážke vozidiel, pričom v tom čase (teda po zrážke vozidiel) vystupujúci policajt V. musel urýchlene naskočiť do služobného motorového vozidla?

Pokiaľ ide o vecnú stránku napadnutého výroku rozsudku, táto je v príkrom rozpore so zisteným skutkovým stavom.

Podstatný rozpor výroku rozsudku so skutkovým stavom spočíva najmä v tom, že súd opomenul prihliadnuť na podstatnú preukázanú skutočnosť, vznik a priebeh nehodového deja, následkom stretu oboch vozidiel.

Po tom, čo obvinený zastal svojim vozidlom a v ďalšej jazde mu znemožňoval oproti priečne postavené policajné vozidlo, chcel toto vozidlo obísť poza jeho zadnú časť, kde bol dostatočný priestor na obídenie policajného vozidla. Z toho dôvodu obvinený cúvol, aby mal dostatočný priestor na obídenie policajného vozidla a pohol sa s vozidlom dopredu do priestoru, v ktorom chcel obísť policajné vozidlo.

Keď to zbadal vodič policajného vozidla P. V., cúvol týmto vozidlom dozadu, aby zabránil obvinenému obísť policajné vozidlo. Obvinený sa domnieval, že napriek tomu sa mu podarí prejsť s vozidlom cez obmedzený priestor, čo sa mu podarilo len tak, že pravou časťou svojho vozidla zasiahol pravú zadnú časť policajného vozidla.

Poukazujem v tejto súvislosti na Znalecký posudok č. 6/20 znalca Ing. Rabčana - str. 24, 25 posudku, kde sú obrazové snímky z postavenia vozidiel v čase zrážky a obrazové snímky o poškodení oboch vozidiel. Z obrazovej snímky č. 3 - Postavenie vozidiel v čase zrážky, je nepochybne preukázané, že obvinený X. A. so svojim vozidlom mal v úmysle obísť policajné vozidlo a pokračovať ďalej v jazde po miestnej komunikácii. To potvrdzujú aj obrazové snímky č. 4, 5, 6 znaleckého posudku o poškodení vozidiel, kde policajné vozidlo zn. KIA malo poškodenú a zasiahnutú len nepatrne celkom zadnú časť vozidla a vozidlo obvineného zn. Škoda Superb poškodenú po dĺžke pravú časť vozidla vzniknutú odrením vozidla o zadnú časť policajného vozidla. K priamej zrážke vozidiel nedošlo, obvinený pokračoval ďalej v jazde motorovým vozidlom po miestnej komunikácii k svojmu rodinnému domu.

Poukazujem aj na výpoveď znalca na pojednávaní súdu dňa 14.05.2020, kde v
zápisnici (str. 9 posledná veta) sa vyjadruje k otázke, či mohol po zastavení vozidiel vystúpiť policajt zo
služobného vozidla, k čomu znalec uvádza, citujem:

„Obrázok č. 4 (str. 30 znaleckého posudku) som dával z toho dôvodu, že tam je evidentné zakývanie
stojaceho vozidla zn. KIA, či to bolo spôsobené otvorením dverí, alebo niečím iným, to ja už neviem,
avšak vystupovací manéver v čase cúvania nie je možný, policajti si zjednodušili svoje výpovede a mohlo
k tomu dôjsť tak, že po tom, ako boli zapnuté majáky, došlo k zastaveniu služobného vozidla, kde v čom
čase mohol príslušník chcieť vystúpiť z vozidla, čomu zodpovedalo aj to zakývanie vozidla,
ale zrejme vodiac pohyb vozidla zn. Superb od toho upustil.“

Poukazujem ďalej na Znalecký posudok č. 6/2020 (str. 42 posudku), kde znalec uvádza, že vodič zn.
KIA by dopravnej nehode zabránil tak, že by necúval do koridoru, do ktorého viedol vodič
vozidlo zn. Superb. V tejto súvislosti znalec ďalej dodáva, aj vozidlo zn. KIA pri plnení špeciálnych úloh
má povinnosť dbať na potrebnú opatrnosť tak, aby iných účastníkov neohrozil.

K tomu znalec ďalej dodáva (str. 43 posudku): Z technického hľadiska, technika jazdy vozidla zn. KIA
nebola správna. Vodič vozidla zn. KIA cúvol s vozidlom tak, že došlo k ohrozeniu
vodiča vozidla zn. Superb. Uvedené platí aj v prípade, ak išlo o vozidlo s právom prednostnej jazdy.

Z uvedených skutočností je preukázané, že obvinený X. A. nenaplnil svojim konaním skutkovú
podstatu zločinu útoku na verejného činiteľa. Jeho úmyslom bolo obísť stojace policajné vozidlo, svojim
motorovým vozidlom nemieril na žiadneho z policajtov a ani na samotné policajné vozidlo, ktoré len
mienil obísť. Prvotnou príčinou stretu oboch vozidiel bolo protiprávne konanie vodiča vozidla zn. KIA,
ktorý porušil pravidlá o cestnej premávke, cúval do koridoru jazdy vodiča zn. Superb a tým došlo k stretu
vozidiel.

Arbitrárnemu výroku rozsudku o vine obvineného zodpovedá rovnakou mierou aj odôvodnenie rozsudku
(str. 7 posledný odstavec, str. 8 prvý odstavec). V úvode odôvodňujúceho výroku rozsudku (str. 7
posledný odstavec) sa uvádza, že obhajoba obvineného bola dostatočne vyvrátená najmä výpoveďou
svedkov X. V.a a P. V., ktorí síce na hlavnom pojednávaní nevy povedali až tak detailne, avšak v kontexte
so závermi znaleckého posudku a najmä s kamerovým záznamom, tvoria ucelenú reťaz dôkazov, na
základe ktorých možno ustáliť záver o vine obžalovaného.

K tejto časti odôvodnenia rozsudku poznamenávame, že ak podľa súdu svedkovia V. a V. nevy povedali
až tak detailne, o aké výpovede týchto svedkov opieral súd výrok o vine a ktoré výpovede týchto svedkov
tvoria v kontexte so závermi znaleckého posudku a najmä s kamerovým záznamom reťaz dôkazov.

Pokiaľ súd opiera vinu obžalovaného o znalecký posudok a kamerový záznam, ide o
nepochopiteľný právny názor súdu, pretože práve zo znaleckého posudku, ktorý bol vypracovaný aj na
základe kamerového záznamu, jednoznačne vyplýva, že obžalovaný jazdou svojho vozidla nenaplnil
skutkovú podstatu útoku na verejného činiteľa - v tomto prípade na policajta V. a V.. Túto
skutočnosť dokonca potvrdzuje aj súd v odôvodnení rozsudku (str. 8 druhá veta), kde uvádza:

Rovnako kamerový záznam preukazuje pravdivosť tvrdení svedka X. V.a v tom, že po tom,
ako sa značili obžalovaného policajným vozidlom zablokovať, chcel vystúpiť z vozidla, ale vzhľadom na
konanie obžalovaného od toho upustil.

Obhajoba sa v plnej úmere stotožňuje s týmto tvrdením súdu, z ktorého vyplýva, že:

obžalovaný nemal úmysel naraziť do policajného vozidla, ale toto len obísť, avšak policajné vozidlo sa
snažilo toto obídenie zablokovať.

že policajt X. Q. nevystúpil z vozidla, z tohto úmyslu upustil, z čoho je zrejmé, že nedošlo k útoku na
tohto verejného činiteľa, ako vyžaduje skutková podstata žalovaného
skutku.

V ďalšej časti odôvodnenia rozsudku, v súlade so znaleckým posudkom súd poukazuje, že obžalovaný
mal možnosť včas rozpoznať, že policajné vozidlo zn. KIA začalo cúvať do jeho smeru jazdy a brzdením
mohol zastaviť svoje vozidlo.

Podľa znalca, ktorého cituje súd: ...obžalovaný mohol zabrániť zrážke intenzívnym brzdením, keďže tu
išlo o ohrozenie vozidla zn. Superb, pričom výpoveďou znalca bolo vyvrátené tvrdenie obžalovaného o
taktickej chybe na brzdách vozidla zn. Superb.

Z takéhoto odôvodnenia rozsudku vyplýva, že obžalovaný bol uznaný z útoku na verejného činiteľa z
dôvodu, že podľa znaleckého posudku mal možnosť zabrániť zrážke s policajným vozidlom,
ktoré mu zablokovalo cestu a tým ohrozilo bezpečnosť vozidla zn. Superb, a to intenzívnym
brzdením, kedy by k zrážke vozidiel nedošlo.

K tomuto absurdnému právnomu záveru súdu o vine obžalovaného uvádzame, že súd sa opieral o tú
časť znaleckého posudku, v ktorej znalec uvádza možnosti, ako by sa dalo zabrániť zrážke vozidiel.

Na strane 41 znaleckého posudku, znalec uvádza, že:

Vodič vozidla zn. Superb mal možnosť dopravnej nehode zabrániť tak, že by v čase 2 sekúnd pred zrážkou /pozn. optimálny reakčný čas vodiča/ reagoval na cúvanie vozidla zn. KIA intenzívnym brzdením. V takomto prípade by vodič vozidla Superb zastavil pred koridorom, do ktorého cúvalo vozidlo zn. KIA a k dopravnej nehode by nedošlo.

O túto časť znaleckého posudku súd oprel výrok rozsudku o vine obžalovaného z útoku na verejného činiteľa.

Z akých dôvodov súd neprihliadol na tú časť znaleckého posudku, kde znalec hodnotí možnosť zabránenia vzniku zrážky s policajným vozidlom, je nepochopiteľné.

Poukazujeme na stranu 42 znaleckého posudku (prvá veta), kde znalec uvádza:

Vodič vozidla zn. KIA by dopravnej nehode zabránil tak, že by necúval do koridoru, do ktorého viedol vodič vozidlo zn. Superb.

Poukazujem aj na stranu 42 znaleckého posudku, kde znalec ďalej uvádza:

Z technického hľadiska jazda vodiča vozidla zn. KIA nebola správna. Vodič vozidla zn. KIA cúval s vozidlom tak, že došlo k ohrozeniu vozidla zn. Superb. Uvedené platí aj v prípade, ak išlo o vozidlo s právom s prednosťou v jazde.

K čomu dodávame, že vodič vozidla zn. KIA porušil pravidlá bezpečnosti cestnej premávky. Ďalej poukazujeme na str. 44 ods. 2.8 znaleckého posudku, kde znalec v závere uvádza:

Ak by vodič vozidla zn. KIA s vozidlom necúval, k dopravnej nehode by nedošlo!!!

Cúvanie vozidla zn. KIA bolo také, že došlo k ohrozeniu vodiča vozidla zn. Superb!!!

Vychádzajúc z týchto vyhodnotením znalca, na ktoré súd neprihliadal vyplýva záver súdu, že vodič vozidla zn. Superb, ktorého bezpečnosť jazdy bola ohrozená vozidlom zn. KIA cúvajúcim za porušenia pravidiel cestnej premávky, je vinný zo skutku útoku na verejného činiteľa, pretože v reakčnom čase 2 sekundy mal možnosť zabrániť zrážke vozidiel intenzívnym brzdením.

V odôvodnení rozsudku nie je vysvetlené, ako sa súd vyporiadal s otázkou opodstatnenosti postupu policajtov pri zastavení vozidla obžalovaného, hoci v spise sú relevantné dôkazy o tom, že obaja policajti až po zadržaní obžalovaného nadobudli operatívnym zistením vedomosť o jeho osobe, ako aj vedomosť o tom, že obžalovaný viedol motorové vozidlo, napriek súdnemu zákazu vykonávať takúto činnosť.

V prípravnom konaní sa vyšetrovacie orgány nezaoberali ani otázkou opodstatnenosti a intenzity použitia donucovacích prostriedkov policajnej hliadky a zdravotným stavom obvineného po ich použití.

V závere odôvodnenia odvolania obžalovaného zdôrazňujeme, že zo zisteného skutkového stavu preukázané:

- že zastavenie motorového vozidla obžalovaného dňa 03.11.2019 a znemožnenie prejazdu tohto vozidla policajnou hliadkou bolo nezákonné.

R 47/1980: Ak príslušník PZ prekračuje svoju právomoc a uskutočňuje zákrok, na ktorý nie je oprávnený podľa zákona, nepožíva ochranu verejného činiteľa podľa § 323 a 324. Útok na jeho osobu pri takomto zákroku možno prípadne posúdiť len ako trestný čin proti zdraviu (§155 a nasl. TZ).

- obžalovaný svojim motorovým vozidlom neútočil na žiadneho z príslušníkov policajnej hliadky (obaja sedeli vo vozidle), ako to vyžaduje skutková podstata § 323 TZ. Neútočil dokonca ani na vozidlo policajnej hliadky, ktorá protizákonným cúvaním policajného vozidla ohrozila bezpečnosť jazdy vozidla obžalovaného (záver znalca v Znaleckom posudku č. 6/2020).

R 36/1976: Vodič motorového vozidla, ktorý v úmysle donútiť príslušníka PZ, ktorý ho zastavuje, aby uskočil a vytvoriť si tak možnosť útoku, nasmeruje idúci automobil zvýšenou rýchlosťou proti príslušníkovi PZ, dopúšťa sa násilia v úmysle pôsobiť na výkon právomoci verejného činiteľa a to závažnejším spôsobom konania.

V danom prípade nezastavoval vozidlo obžalovaného žiadny z členov policajnej hliadky a vozidlo poškodeného nesmerovalo a ani nemohlo smerovať na niektorého z policajtov.

- použitie donucovacích prostriedkov proti obžalovanému pri jeho zadržaní bolo neoprávnené a neprimerané, malo za následok závažné poškodenie zdravia obžalovaného.

Podľa § 63 Policajného zákona, ak policajt zistí, že pri použití donucovacích prostriedkov došlo k zraneniu osoby, je povinný poskytnúť zranenej osobe prvú pomoc a zabezpečiť jej lekárske ošetrovanie.

Podľa § 64 ods. 2/ Policajného zákona, ak vzniknú pochybnosti o oprávnenosti alebo primeranosti použitia donucovacích prostriedkov, alebo ak pri ich použití bola spôsobená smrť alebo ujma na zdraví, je nadriadený povinný zistiť, či boli použité v súlade so zákonom. O výsledku zistenia napíše úradný záznam.

Tieto povinnosti neboli zo strany policajtov dodržané, lekárske ošetrovanie bolo obžalovanému poskytnuté až po tom, keď po umiestnení v CPZ sa v dôsledku neznesiteľných bolestí domáhal lekárskeho ošetrovania.

- Do rámca takéhoto postupu policajtov patrí aj výsluch X. A. ako podozrivého po jeho zadržaní. Podľa Zápisnice o výsluchu zadržaného zo dňa 03.11.2019 (č.l. 73-74), mu bola obmedzená osobná sloboda dňa 03.11.2019 a o 04.30 hod. bol zadržaný ako podozrivý. Výsluch podozrivého bol začatý o 04.30 hod.. K tomuto dodávam, že X. A. od 03.11.2019, kedy mu bola obmedzená osobná sloboda, stál spútaný a zranený pri vozidle policajtov, až do času, keď bol privezený na OO PZ Dolný Kubín k výsluchu zadržaného. Tieto okolnosti nebral vyšetrovať do úvahy a nezisťoval, či je podozrivý spôsobilý vypovedať.

Bez ohľadu na takýto postup poukazujeme na strane 2 Zápisnice o výsluchu zadržaného-podozrivého, kde po oboznámení sa so skutkom a poučení o právach podozrivého, X. A. uviedol, že: „vo veci nebude vypovedať“. Následne ho vyšetrovateľ poučil v zmysle § 121 ods. 2/ TZ a podľa § 33 ods. 1/ Tr.por., na čo X. A. opätovne uviedol, že: „k veci nebude vypovedať“.

Napriek týmto vyhláseniam sa za nezistených okolností takýto výsluch uskutočnil proti vôli a prehláseniu zadržaného, čo je len dovŕšením postupu polície od zastavenia vozidla obžalovaného až po vznesenie obvinenia.

Postupom a napadnutým rozsudkom súdu prvej inštancie bolo v krajnej miere porušené právo obžalovaného na spravodlivý súdny proces. Výrok rozsudku, vrátane jeho právne úplne nepochopiteľného odôvodnenia, priechiac sa aj pravidlám logickej úvahy, vzbudzuje dojem o absencii odbornej stránky súdu v prejednávanej trestnej veci alebo o absencii nezaujatosti.

Tento rozsudok, vrátane konania, ktoré mu predchádzalo, patrí do kategórie tých rozhodnutí, na základe ktorých v súčasnosti 70% občanov vyslovuje nedôveru orgánom polície, prokuratúry a súdnictvu.

Na základe uvedených skutočností navrhujeme, aby odvolací súd po preskúmaní veci zrušil napadnutý rozsudok Okresného súdu Námestovo č.k. 4T/14/2020-405 zo dňa 14.05.2020 v časti výroku o vine a treste zo zločinu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1/ písm. a), ods. 2/ písm. c) Tr.zák.“

JUDr. Ferdinand Klinovský bol súdom prvého stupňa oslobodený od povinnosti obhajovať obžalovaného, nakoľko obžalovaný predložil okresnému súdu plnú moc, na základe ktorej si zvolil obhajcu JUDr. Dušana Chlapíka.

Súdny spis neobsahuje vyjadrenie príslušného prokurátora k dôvodom odvolania obžalovaného.

Na verejnom zasadnutí v konaní pred odvolacím súdom prokurátor odvolanie obžalovaného navrhol zamietnuť ako nedôvodné. Obhajca obžalovaného v konečnom návrhu uviedol, že navrhuje zrušiť napadnutý rozsudok Okresného súdu Námestovo, č.k. 4T/14/2020-405 zo 14.5.2020 v časti výroku o vine a treste zo zločinu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. c) Tr. zák. Obžalovaný v konečnom návrhu uviedol, že sa pridrižiava dôvodov podaného odvolania a v zmysle týchto dôvodov krajskému súdu navrhol aj rozhodnúť.

Krajský súd, ako súd odvolací, predtým, ako začal plniť svoju preskúmovaciu povinnosť podľa § 317 Tr. por., zistil, že odvolanie obžalovaného bolo podané včas, v lehote stanovenej § 309 Tr. por., odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v súlade s § 307 ods. 1 písm. b) Tr. por., odvolanie spĺňa náležitosti § 311 ods. 1, ods. 2 Tr. por. a nedošlo k vzdaniu sa práva na podanie odvolania alebo k späťvzatiu podaného odvolania v zmysle § 312 Tr. por., a preto odvolací súd nepostupoval podľa § 316 Tr. por.

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Odvolací súd na základe odvolania obžalovaného vykonal všeobecný prieskum rozhodnutia súdu prvého stupňa o vine, ako i prieskum konania, ktoré predchádzalo odvolaním napadnutému výroku rozsudku súdu prvého stupňa, pretože z pohľadu zákona a spravodlivosti žiadny trest nemôže obstať pri nezákonnom rozhodnutí o vine páchatela. Z hľadiska aplikácie hmotného a procesného práva sa krajský súd sčasti stotožnil s výrokom o vine v napadnutom rozsudku. Výrok o vine v časti, v ktorej bol obžalovaný uznaný za vinného za prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Tr. zák. a za prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 3 písm. a) Tr. zák., zodpovedá stavu veci a zákonu. S výrokom, ktorým okresný súd uznal obžalovaného za vinného aj za zločin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. c) Tr. zák., s poukazom na § 138 písm. a) Tr. zák., sa krajský súd nestotožnil.

Krajský súd sa stotožnil s dôvodmi odvolania obžalovaného v časti, v ktorej napádal rozhodnutie o vine za zločin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. c) Tr. zák., s poukazom na § 138 písm. a) Tr. zák., pretože po preskúmaní odvolaním obžalovaného napadnutého výroku rozsudku súdu prvého stupňa o vine dospel k záveru, že výrok o vine obžalovaného je sčasti nezákonný. Odvolanie obžalovaného je teda v tejto časti dôvodné.

Na druhej strane, odvolací súd zistil, že vo vzťahu ku skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu ostatných dvoch súdených trestných činov (prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d/ Tr. zák. a prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 3 písm. a/ Tr. zák.) je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k žiadnym chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci.

Podľa § 2 ods. 10 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Trestný poriadok teda ustanovuje, že primárnym cieľom zásady náležitého zistenia skutkového stavu veci je umožniť súdu spravodlivé rozhodnutie. Súvisí to s predmetom zákona a jeho účelom, ktorým je náležité zistenie trestných činov a spravodlivé potrestanie páchatel'ov a uskutočnenie spravodlivého procesu.

Podľa § 2 ods. 12 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne, nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Orgány činné v trestnom konaní a súd teda hodnotia dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia (voľného uváženia), ktoré však neznamená možnosť ľubovôle z ich strany, ale musí byť založené na logickom úsudku vyplývajúcom zo starostlivého uváženia všetkých dôkazov získaných a vykonaných zákonným spôsobom.

Hodnotenie dôkazov súdom sa musí premietnuť aj do odôvodnenia rozsudku, pričom podľa § 168 ods. 1 Tr. por. ak rozsudok obsahuje odôvodnenie, súd v ňom stručne uvedie, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporujú. Z odôvodnenia musí byť zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou, prečo nevyhovel návrhom na vykonanie ďalších dôkazov a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu. Ak rozsudok obsahuje ďalšie výroky, treba odôvodniť aj tieto výroky.

Právo na spravodlivé prejednanie veci zahŕňa tiež právo strán konania na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Je korelátom práva strán konania prednášať návrhy, argumenty a námietky, aby na ne dostali primeranú odpoveď. Nutnosť odôvodniť súdne rozhodnutie je daná rovnako vo verejnom záujme, pretože je jednou zo záruk, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny, neprehľadný, ale že rozhodovanie súdu je kontrolovateľné verejnosťou. Je rovnako predpokladom toho, aby strany konania mohli účinne uplatňovať opravné prostriedky, ktoré majú k dispozícii.

Odvolací súd primárne konštatuje, že skutkové zistenia v časti uznania obžalovaného za vinného zo zločinu útoku na verejného činiteľa, na ktorých súd prvého stupňa založil odsudzujúci rozsudok, nie sú logicky odôvodnené a zároveň sa odvolací súd ani nemôže stotožniť s úvahami právneho charakteru, na ktorých súd prvého stupňa založil svoj odsudzujúci rozsudok.

Treba zdôrazniť, že súd hodnotí dôkazy z hľadiska ich zákonnosti, závažnosti, pravdivosti a vierohodnosti, a to každý dôkaz jednotlivo, ale zároveň i v ich súhrne. Pri hodnotení výpovede svedka súd skúma, či je logická, či sa svedok neodchyľuje od svojej prvej skoršej predchádzajúcej výpovede,

príčom v prípade odchýlok musí zisťovať, prečo k nim vo výpovedi svedka dochádza. Pri hodnotení dôkazu vychádza z celej výpovede svedka, z rozsahu a závažnosti prípadných rozdielov v jeho výpovediach a z vysvetlenia, prečo k nim došlo. Pravdivosť tvrdení svedka treba posudzovať aj z hľadiska jeho osoby a zistenia, či má motív uvádzať nepravdu. Je úlohou súdu, aby po uvážení všetkých týchto dôkazov a okolností prípadu postupom v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. podľa vnútorného presvedčenia rozhodol, ktorá skupina dôkazov je vierohodná a ktorá vierohodná nie je.

Vina obžalovanému musí byť dokázaná na základe dôkazov vykonaných v súlade s Trestným poriadkom. Podľa názoru odvolacieho súdu prvostupňový súd nepostupoval pri hodnotení dôkazov (v časti výroku o vine, podľa ktorej bol obžalovaný uznaný za vinného aj zo zločinu útoku na verejného činiteľa) dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. por., teda nehodnotil ich na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivu aj v ich súhrne a nedospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam.

Na základe vykonaného dokazovania v súlade so všetkými zásadami a pravidlami trestného konania nebol v prípade obžalovaného X. A. zabezpečený dostatočný počet, resp. množstvo, či množina a kvalita adekvátnych hodnoverných dôkazov, ktoré by umožnili v súlade s platnou právnou úpravou konštatovať, resp. rozhodnúť o vine tohto obžalovaného pre zločin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. c) Tr. zák., s poukazom na § 138 písm. a) Tr. zák. bez toho, aby takéto rozhodnutie nevzbudilo pochybnosti o tom, že sa stal skutok, pre ktorý na neho bola podaná obžaloba.

Na preukázanie viny obžalovaného súhrn priamych a nepriamych dôkazov musí tvoriť logická, ničím nenarušená a uzatvorená sústava navzájom sa dopĺňujúcich dôkazov, ktorá vo svojom celku nielen spoľahlivo preukazuje všetky okolnosti žalovaného skutku a usvedčuje z jeho spáchania obžalovaného, ale súčasne vylučuje možnosť akéhokoľvek iného záveru. V tomto prípade chýba rozumná istota, ktorá vylučuje akéhokoľvek pochybnosti o tom, že skutok sa stal tak, ako to uvádza obžaloba a vylučuje existenciu justičného omylu.

Podľa názoru krajského súdu súd prvého stupňa vykonal procesne účinným spôsobom všetky dostupné dôkazy a niet rozumnej nádeje na zistenie nových skutkových okolností, a preto krajský súd rozhodol sám na podklade dôkazov vykonaných súdom prvého stupňa procesne účinným spôsobom.

Okresný súd vinu obžalovaného v časti zločinu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. c) Tr. zák., s poukazom na § 138 písm. a) Tr. zák. odôvodnil v podstate tak, že obhajoba obžalovaného bola vyvrátená najmä výpoveďami svedkov X. V. a P. V., a to v kontexte so závermi znaleckého posudku a s kamerovým záznamom. Tieto dôkazy mali tvoriť ucelenú reťaz dôkazov, na základe ktorých bolo možné jednoznačne ustáliť záver o vine obžalovaného. Z kamerového záznamu malo byť spochybnené tvrdenie obžalovaného, že nevedel, že sa jednalo o policajné vozidlo. V ďalšom malo z kamerového záznamu vyplývať aj to, že svedok X. V. chcel vystúpiť zo služobného motorového vozidla, ale vzhľadom na konanie obžalovaného od tohto upustil. Okresný súd stručne rozobral priebeh incidentu aj za pomoci znaleckého posudku Ing. P. Rabčana. Rýchlosť cúvania služobného motorového vozidla mala byť taká, že obžalovaný mal možnosť včas rozpoznať cúvanie služobného motorového vozidla a mal možnosť zastaviť intenzívnym brzdením. Obžalovaný nereagoval na cúvanie služobného motorového vozidla, ktoré malo v čase cúvania zapnuté výstražné svetlá. V odôvodnení napadnutého rozsudku bolo ďalej spochybnené tvrdenie obžalovaného, že mal technickú chybu na brzdách, a preto nemohol zabrániť zrážke.

Krajský súd modifikoval skutkovú vetu oproti skutkovej vete v napadnutom rozsudku tak, že z nej vypustil časť konania, ktoré odôvodňovalo uznanie obžalovaného za vinného za zločin útoku na verejného činiteľa.

Vypustenie časti konania zo skutku je možné pri jednočinnom súbehu trestných činov v prípadoch, ak sa v neskoršej fáze trestného konania preukáže, že zbiehajúci sa trestný čin nie je trestným činom a bez ktorého zvyšné konanie nestráca charakter samostatne stojaceho skutku. Ak by konanie, ktoré má byť vypustené, bolo takého významu, že zvyšná časť sama osebe nie je skutkom (a teda logicky ani trestným činom), musí byť o celom skutku rozhodnuté v prospech páchatel'a oslobodením spod obžaloby alebo zastavením trestného stíhania. V tomto prípade skutok, ktorý bol odvolacím súdom modifikovaný, obstojí ako samostatne stojaci skutok aj bez vypustenej časti konania, nakoľko sa pôvodne jednalo o tri

zbiehajúce trestné činy spáchané v jednočinnom súbehu a po vypustení časti konania obžalovaného je možné ho uznať za vinného zo zvyšných dvoch trestných činov.

Treba uviesť, že okresný súd výrok o vine založil najmä na výpovediach zasahujúcich policajtov X. V. a P. V.. Podporne to boli aj závery znaleckého posudku v kontexte s kamerovým záznamom. Odvolací súd vo výpovediach svedkov našiel viaceré rozpory, ktoré podstatným spôsobom zoslabujú závery okresného súdu o vine obžalovaného. Výpoveď svedka je za každých okolností potrebné pre riadne ustálenie skutkového a právneho stavu vyhodnocovať vždy ako celok a tiež v kontexte s ďalšími vykonanými dôkazmi, a nie vyextrahovať z výpovedí iba tú jej časť, ktorá je jednostranne vhodná a zapadá do obžalobných tvrdení a považovať ju napriek množstvu iných nepresností a bez súvisu s ďalšími protikladnými dôkazmi za vierohodnú. Otázku dôveryhodnosti svedka a objektívnej pravdivosti jeho výpovede je potrebné vyhodnocovať v podstatne širšom kontexte ako len v mechanickom akceptovaní často veľmi subjektívneho pohľadu svedka na priebeh skutkového deja. Súd musí svoje rozhodnutie vždy oprieť o fakty, ktoré sú jednoznačné a nepochybné, a nie len v rovine pravdepodobnosti, opačný postup by bol v rozpore so zásadou objektívnej pravdy. Samotný okresný súd v odôvodnení písomného vyhotovenia odvolaním napadnutého rozsudku uznal, že výpovede oboch očitých svedkov neboli úplne detailné. Aj keď policajt reprezentuje určitú spoločenskú autoritu, s ktorou sa spája vyššia miera dôvery v jeho konanie, nemožno bez ďalšieho iba z dôvodu takéhoto postavenia (keďže funkcia policajta je spoločenským postavením, nie charakterovou vlastnosťou) považovať jeho výpoveď za automaticky dôveryhodnú a významnejšiu ako ktorýkoľvek iný dôkaz.

Sporným v danom prípade bola časť skutku z výroku napadnutého rozsudku: „...z ktorého začal vystupovať príslušník PZ X. V. za účelom kontroly obvineného, na čo tento reagoval tak, že svoje motorové vozidlo cúvol a vzápätí na ňom vyrazil na pred ním odstavené služobné motorové vozidlo a pravou časťou svojho vozidla narazil do pravej zadnej časti služobného motorového vozidla, kde v tom čase vystupujúci príslušník PZ X. V. musel urýchlene naskočiť do motorového vozidla, čím sa obvinenému podarilo svojím vozidlom odtlačiť služobné motorové vozidlo a začal unikať po miestnej komunikácii...“

Pokiaľ ide o otázku zákonnosti služobného zákroku, ktorý obžalovaný namietal v podanom odvolaní, treba poukázať najmä na ustanovenie § 9 ods. 1 zákona č. 171/1993 Z.z. o Policajnom zbore, podľa ktorého policajt v službe je povinný v medziach tohto zákona vykonať služobný zákrok, ak je páchaný trestný čin alebo priestupok alebo je dôvodné podozrenie z ich páchania.

Z výpovedí svedkov, ako službukonajúcich policajtov, vyplynulo, že obžalovaného zastavili z dôvodu, že jednak spozorovali nekoordinovanú jazdu vozidla, jednak z úradnej činnosti vedeli, že obžalovaný má zákaz činnosti viesť motorové vozidlá a jednak mali podozrenie, že vodič telefonuje. Tvrdenia oboch svedkov, že mali vedomosť o zákaze činnosti viesť motorové vozidlá u obžalovaného X. A., sa ukázali ako nepravdivé, keďže z ich výpovedí v prípravnom konaní je zrejmé, že až po zadržaní obžalovaného po podaní informácií operačnému stredisku zistili, že sa jedná o X. A.. Ďalšie dve skutočnosti tvrdené svedkami (nekoordinovaná jazda, telefonovanie za volantom) nie je možné spochybníť, aj keď je pravda, že v tom čase bola noc a incident sa odohral vo veľmi neprehľadnej zákrute. Služobný zákrok polície však bol vykonaný v súlade so zákonom, nakoľko nie je dôvod neveriť slovám zasahujúcim policajtov, že motorové vozidlo sa pohybovalo podozrivo a taktiež, že vodič vozidla telefonoval. Rozpory vo výpovediach oboch dotknutých svedkov na hlavnom pojednávaní a v prípravnom konaní si je možné vysvetliť aj tým, že ako príslušníci PZ za dobu od spáchania skutku do konania hlavného pojednávania vykonali množstvo služobných zákrokov. Je logické, že vzhľadom na odstup času si svedkovia nemohli pamätať na všetky konkrétne skutočnosti.

Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že obžalovaný v niektorých bodoch svojej výpovede nevypovedal pravdu. Obhajoba obžalovaného bola postavená aj na tom, že nevedel, že sa jednalo o policajné vozidlo a že v tom čase mal znefunkčnené brzdy. Z kamerových záznamov umiestnených na policajnom aute však jednoznačne vyplynulo, že obžalovaný v čase výzvy policajných príslušníkov na zastavenie vozidla dokázal bezpečne vozidlo zastaviť a dokonca s ním aj cúvať. Argumentom obžalovaného, že neopoznal policajné vozidlo, krajský súd, rovnako ako súd okresný, neuveril, a to z dôvodu, že toto auto preukázateľne v čase zákroku malo spustené výstražné svetlá a na boku malo veľkými písmenami napísané „Polícia“.

Pre posúdenie, či sa jednalo o trestný čin útoku na verejného činiteľa, je potrebné vyhodnotiť najskôr to, či obžalovaný použil násilie v úmysle pôsobiť na výkon právomoci verejného činiteľa ako na osobu a následne, či prípadne nedošlo k realizácii násillia na vec, ktorá bola použitá k služobnému zákroku (služobné auto).

Pokiaľ ide o útok na samotného príslušníka policajného zboru pri vystupovaní zo služobného motorového vozidla, k tomuto je nutné povedať, že obžalovaný ani náznakom nenamieril svoje vozidlo smerom na policajta, aby ho akýmkoľvek spôsobom ohrozil. Úmysel obžalovaného bol obísť služobné motorové vozidlo, a nie naraziť alebo prípadne vystrašiť vystupujúceho policajta. To, či spolujazdec v služobnom motorovom vozidle aj reálne položil nohu na zem, nebolo žiadnym spôsobom dokázané. Na kamerovom zázname v služobnom motorovom vozidle je vidieť, ako sa vozidlo Kia zakývalo v čase po tom, ako obžalovaný zastavil svoje vozidlo prvýkrát. Následne sa obžalovaný pokúsil služobné vozidlo obísť sprava, čo mu však nevyšlo. Druhýkrát sa služobné motorové vozidlo pokúsil obísť zľava, pred týmto manévrom však k zakývaniu služobného motorového vozidla nedošlo. Nie je možné jednoznačne určiť, čo spôsobilo zakývanie služobného motorového vozidla, ale pokiaľ vôbec nastal úkon vystúpenia zo služobného motorového vozidla, bolo to ešte pred obžalovaného prvým manévrom. Druhýkrát k vystúpeniu zo služobného motorového vozidla nemohlo dôjsť, keďže vystupovací manéver počas cúvania nie je možný, čo potvrdil aj znalec. Nakoniec, policajti vnímali snahu obžalovaného o útek, preto by vystupovanie zo služobného motorového vozidla nebolo účelné. Policajti pohyb služobného motorového vozidla koordinovali tak, aby získali čo najlepšiu taktickú výhodu v prípade útoku obžalovaného. Skreslene pôsobí aj fakt, že obaja svedkovia vypovedali, že obžalovaný mal na nich „prudko“ namieriť vozidlo, znalec však vo svojom posudku uviedol, že vozidlo obžalovaného sa v čase zrážky pohybovalo rýchlosťou 14 km/h, teda v čase vyštartovania to bolo ešte menej a určite sa nejednalo o pohyb zvýšenou rýchlosťou, ale skôr ako manéver typický pre bežný rozbeh vozidla. Z týchto skutočností je zrejmé, že časť skutkovej vety v napadnutom rozsudku nezodpovedala skutočnostiam tak, ako sa reálne odohrali. Útok na osobu príslušníka PZ je týmto úplne vylúčený.

Druhým možným prípadom spáchania zločinu útoku na verejného činiteľa by mohol byť útok na samotné služobné motorové vozidlo ako na prostriedok, ktorým sa vykonával služobný zákrok. Z okolností prípadu je možné konštatovať, že obžalovaný mal priestor na obídenie služobného motorového vozidla zľava, čo potvrdil aj znalec v znaleckom posudku. Úmysel obžalovaného spočíval v tom, že chcel utiecť z miesta kontroly, lebo vedel, že požíval alkohol a jazdil v dobe zákazu činnosti viesť motorové vozidlo. U obžalovaného bol preukázaný úmysel, že chcel obísť služobné motorové vozidlo, pričom priestor na obídenie tam objektívne bol, ale nebol preukázaný úmysel (ani nepriamy), že obžalovaný chcel vraziť do služobného motorového vozidla. Nevedomá nedbanlivosť spočíva v tom, že páchatel vie, že môže spôsobom uvedeným v Trestnom zákone porušiť alebo ohroziť záujem chránený Trestným zákonom, ale bez primeraných dôvodov sa spolieha, že také porušenie alebo ohrozenie nespôsobí. Obžalovaný sa pri manévri, ktorým chcel obísť služobné motorové vozidlo, bez primeraných dôvodov spoliehal na to, že do neho nevrázi. Počiatočne mal obžalovaný priestor na obídenie služobného motorového vozidla zľava, čomu aj prispôbil štýl svojej jazdy (bezpečne zacúval, aby mohol bezpečne obísť vpredu stojace služobné motorové vozidlo), neskôr počas manévru už mohol zareagovať, že služobné motorové vozidlo začalo akt cúvania, ktorým mali policajti v úmysle zatarasiť mu cestu, ale obžalovaný sa stále spoliehal na to, že to bezpečne stihne. V prospech obžalovaného hovorí aj to, že na služobnom motorovom vozidle bola len minimálna škoda. Poškodenia na vozidle obžalovaného neboli v prednej časti vozidla, ale približne v jeho strede, čo evokuje fakt, že služobné motorové vozidlo nacúvalo do obžalovaného, a nie obžalovaný narazil do služobného motorového vozidla. Samozrejme, obžalovaný mal spoluzavinenie na dopravnej nehode, ale rovnaké (ak nie väčšie) spoluzavinenie malo aj služobné motorové vozidlo. Zo znaleckého posudku vypracovaného Ing. Jánom Rabčanom sa dá vyčítať, že vodič služobného motorového vozidla ohrozil vodiča vozidla Superb, a nie naopak. Aj keď malo služobné motorové vozidlo v čase služobného zákroku postavenie vozidla s právom prednostnej jazdy, treba povedať, že aj vodič, ktorý pri plnení špeciálnych úloh používa zvláštne výstražné znamenia, je povinný dbať na potrebnú opatrnosť tak, aby iných účastníkov cestnej premávky neohrozil. Znalecké dokazovanie potvrdilo, že obaja vodiči porušili pravidlá cestnej premávky. Obžalovaný mal strpieť poslušnosť pokynu policajta súvisiaceho s výkonom jeho oprávnení pri dohľade nad bezpečnosťou a plynulosťou cestnej premávky. Služobné motorové vozidlo na druhej strane ohrozilo obžalovaného ako druhého účastníka cestnej premávky, a to tak, že vcúvalo do koridoru, kde obžalovaný smeroval svoje vozidlo. Z výpočtov v znaleckom posudku vyplýva, že obžalovaný bol prvým, ktorý

sa so svojim vozidlom pohol, a vodič služobného motorového vozidla len reagoval na pohyb obžalovaného. Zločin útoku na verejného činiteľa je trestným činom úmyselným, teda zavinenie musí byť pokryté buď priamym úmyslom alebo nepriamym úmyslom. V okolnostiach tohto prípadu možno vylúčiť priamy úmysel. Otázkou zostávalo to, či sa jednalo o nepriamy úmysel alebo vedomú nedbanlivosť. Vedomá nedbanlivosť je vybudovaná na vedomosti možnosti vzniku porušenia, resp. ohrozenia záujmu chráneného Trestným zákonom. To znamená, že páchatel' vie o možnosti vzniku následku, ale bez primeraných dôvodov porušenie alebo ohrozenie chráneného záujmu vylučuje. Za daných okolností prípadu nebol preukázaný ani nepriamy úmysel obžalovaného, ale jednalo sa v prípade konania obžalovaného o vedomú nedbanlivosť. Od obžalovaného, ako vodiča motorového vozidla, nebolo možné očakávať, aby predvídal porušenie pravidiel cestnej premávky policajného vozidla, ktoré ako vozidlo s právom prednostnej jazdy nebolo oprávnené ohroziť vozidlo obžalovaného. Krajský súd nespochybňuje fakt, že obžalovaný utiekol z miesta kontroly, že neuposlúchol výzvu policajta a že tak konal už druhýkrát v krátkom časovom období na tom istom mieste, uvedené však neznamená, že obžalovaný mal úmysel vraziť do policajného auta, a to z dôvodov vyššie uvedených.

Vyhodnocujúc obranu obžalovaného a jeho tvrdenia o priebehu služobného zákroku jednotlivo a tiež v kontexte jednak výpovedí svedkov X. V.a a P. V., kamerového záznamu a znaleckého dokazovania, dospel odvolací súd k záveru, že skutok tak, ako je uvedený v skutkovej vete výrokovej časti napadnutého rozsudku okresného súdu, teda že v úmysle brániť vo výkone služobných povinností obžalovaný použil svoje motorové vozidlo ako zbraň proti zo služobného motorového vozidla vystupujúcemu službukonajúcemu policajtovi a taktiež svoje motorové vozidlo použil ako zbraň proti služobnému motorovému vozidlu, sa nestal, pretože nebolo dokázané, že obžalovaný so svojim motorovým vozidlom ušiel z miesta kontroly tak, že predtým vozidlom zaútočil na policajta alebo na služobné motorové vozidlo. Zásada objektívnej pravdy vyžaduje, aby súd pri ustálení skutkového stavu vychádzal iba zo skutočností, ktoré boli na hlavnom pojednávaní bez akýchkoľvek dôvodných pochybností preukázané, pričom pri tých okolnostiach skutkového deja, kde nebolo možné jednoznačne ustáliť jeho priebeh (v tomto prípade najmä skutkovo významné okolnosti umožňujúce kvalifikovať konanie obžalovaného ako zločin útoku na verejného činiteľa v súvislosti s jeho použitím motorového vozidla proti osobe svedka, resp. služobnému motorovému vozidlu, v úmysle pôsobiť na jeho výkon právomocí), súd musí obligatórne v zmysle zásady „in dubio pro reo“ vychádzať pri svojom rozhodnutí zo skutkových okolností pre obžalovaného najpriaznivejších.

Súd takto ustálil, že ku skutku malo dôjsť tak, že po tom, ako bol obžalovaný za účelom cestnej kontroly zastavený hliadkou PZ, s vedomím, že pred jazdou požíval alkohol a s vedomím, že mal uložený zákaz činnosti viesť motorové vozidlá súdom, v skratovej reakcii a v obave z ďalšieho odsúdenia z miesta vykonávania cestnej kontroly motorovým vozidlom ušiel bez toho, aby týmto alebo akýmkoľvek iným spôsobom použil proti príslušníkom PZ alebo proti služobnému motorovému vozidlu PZ násilie a ohrozil ich. Samotné konanie obžalovaného, teda jeho útek motorovým vozidlom z miesta výkonu služobného zákroku za ustálených okolností, nie je možné kvalifikovať ako trestný čin útoku na verejného činiteľa pre absenciu objektívnej stránky a subjektívnej stránky, teda úmyslu obžalovaného vyjadreného jeho pohnútkou násilím zabrániť policajtovi v realizácii služobného zákroku.

Prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 3 písm. a) Tr. zák. sa páchatel' dopustí, ak vykonáva v stave vylučujúcom spôsobilosť, ktorý si privedie vplyvom návykovej látky, inú činnosť, pri ktorej by mohol ohroziť život alebo zdravie ľudí alebo spôsobiť značnú škodu na majetku, hoci bol za čin, pri ktorom pri výkone inej činnosti by mohol ohroziť život alebo zdravie ľudí alebo spôsobiť značnú škodu na majetku, sa odmietol podrobiť vyšetreniu na zistenie návykovej látky, ktoré sa vykonáva dychovou skúškou, alebo lekárskeho vyšetreniu odberom a vyšetrením krvi alebo iného biologického materiálu, či nie je ovplyvnený návykovou látkou, v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch odsúdený. Trestný zákon v tomto ustanovení chráni život a zdravie ľudí a majetok pred ich ohrozením výkonom zamestnania alebo inej činnosti v stave vylučujúcom spôsobilosť na výkon tohto zamestnania alebo inej činnosti, ktorý bol spôsobený vplyvom návykovej látky.

Stav vylučujúci spôsobilosť je také ovplyvnenie fyzických a psychických schopností návykovou látkou, ktoré vylučuje spôsobilosť vykonávať zamestnanie alebo činnosť, pri ktorých by mohol byť ohrozený život, zdravie ľudí alebo majetok.

Návykovou látkou sa rozumie alkohol, omamné látky, psychotropné látky a ostatné látky spôsobilé nepriaznivo ovplyvniť psychiku človeka alebo jeho ovládacie alebo rozpoznávacie schopnosti alebo sociálne správanie.

V prípade prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 3 písm. a) Tr. zák. ide o ohrozovací trestný čin, ktorý je dokonaný započatím vykonávania zakázaného konania za súčasného naplnenia niektorého z alternatívnych znakov - možnosť ohrozenia života či zdravia ľudí alebo možno spôsobenia značnej škody na majetku. Z hľadiska subjektívnej stránky sa jedná o úmyselný trestný čin.

Prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Tr. zák. sa páchatel dopustí, ak marí výkon rozhodnutia súdu tým, že vykonáva činnosť, na ktorú sa vzťahuje rozhodnutie súdu o zákaze činnosti. Trestný zákon v tomto ustanovení chráni záujem štátu na riadnom a ničím nerušenom výkone rozhodnutí súdu alebo iného orgánu verejnej moci v zákonom vymedzených oblastiach.

Maríť súdne rozhodnutie o zákaze činnosti znamená, že páchatel nerešpektuje rozhodnutie súdu o uložení trestu zákazu činnosti.

Prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Tr. zák. je dokonaný započatím vykonávania zakázaného konania, ktoré páchatelovi bolo zakázané súdnym rozhodnutím. Z hľadiska subjektívnej stránky sa jedná o úmyselný trestný čin.

Obžalovaný X. A. sa fakticky k spáchaniu týchto trestných činov priznal, kde urobil na hlavnom pojednávaní vyhlásenie, že sa cíti byť vinný z týchto prečinov. Súd však jeho vyhlásenie neprijal. Obžalovaný počas priebehu celého trestného konania, vrátane prípravného konania, ako aj v konaní pred odvolacím súdom, uznával vinu za tieto prečiny. Z týchto prečinov je obžalovaný usvedčovaný najmä výpoveďami X. V. a P. V., ako aj kamerovým záznamom, ktorý potvrdzoval, že obžalovaný viedol motorové vozidlo. V ďalšom je obžalovaný usvedčovaný z týchto prečinov aj zápsmi z dychových skúšok, kde mu bola nameraná hodnota 0,65 mg/l alkoholu v dychu. V neposlednom rade je obžalovaný usvedčovaný aj je jeho samotnou výpoveďou. Obžalovaného tiež usvedčuje to, že bol odsúdený trestným rozkazom Okresného súdu Námestovo, sp.zn. 0T/59/2018, vydaným a právoplatným dňa 16.7.2018, pre skutok právne kvalifikovaný ako prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 2 Tr. zák., za čo mu bol uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu na dobu 24 mesiacov, z čoho tiež vyplýva, že v čase, keď preukázateľne viedol motorové vozidlo, bol v dobe zákazu činnosti uloženého vyššie spomínaným trestným rozkazom.

Vykonaným dokazovaním na hlavnom pojednávaní bolo preukázané, že obžalovaný v stave vylučujúcom spôsobilosť, ovplyvnený návykovou látkou, viedol motorové vozidlo, hoci bol za čin uvedený v § 289 ods. 2 Tr. zák. v predchádzajúcich 24 mesiacoch odsúdený a maril tým výkon vyššie spomínaného trestného rozkazu, ktorým mu bol uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá.

Pri absencii odvolacích námietok obžalovaného proti výroku o druhu a výmere trestov, ktoré boli obžalovanému uložené súdom prvého stupňa, odvolací súd vykonal všeobecný prieskum uložených trestov obžalovanému z hľadiska ich zákonnosti a primeranosti (§ 317 ods. 2 Tr. por.).

Treba uviesť, že trest je právnym následkom trestného činu, a teda musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu) a je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona. Tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, t.j. na ochranu spoločnosti a na výchovu páchatel'a a ostatných občanov. Ochrana spoločnosti sa uskutočňuje dvoma prvkami, a to prvkom donútenia (represia) a prvkom výchovy. Oba prvky sa uplatňujú zásadne súčasne v každom treste.

Všeobecne treba uviesť, že Trestný zákon vychádza zo zásady, že základným účelom a cieľom trestu je ochrana spoločnosti pred trestnými činmi a ich páchatel'mi. Zmysel existencie a prípadnej aplikácie noriem trestného práva je predovšetkým v tom, aby sa trestné činy buď vôbec nepáchali, alebo páchali v čo najmenšej miere. Ochrana spoločnosti pred páchatel'mi trestných činov, vrátane ochrany práv a slobôd jednotlivých občanov robí tak z trestu prostriedok sebaobrany spoločnosti pred trestnými činmi. Trest má však okrem toho pôsobiť výchovne, a to nielen na páchatel'a, ale aj na ostatných členov spoločnosti. Pritom generálna prevencia sa má uskutočňovať prostredníctvom individuálnej

prevencie. Ak sa teda páchatelovi zabráni v ďalšej trestnej činnosti, dáva sa tým najavo aj ostatným členom spoločnosti, ktoré správanie je nežiaduce, proti čomu je namierený Trestný zákon a takýmto spôsobom možno ovplyvňovať pozitívnu hodnotovú orientáciu občanov spoločnosti. Trest súčasne vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Z hľadiska týchto úvah odvolacieho súdu možno potom dospieť k záveru, že účel trestu v zmysle § 34 ods. 1 Tr. zák. tvorí jednotu, lebo sa musí vzájomne dopĺňať. Záver súdu o možnosti nápravy páchatel'a musí byť vždy v plnom súlade s ochranou, ktorú súd uloženým trestom poskytuje chráneným záujmom spoločnosti, štátu a občanom pred útokmi páchatel'ov trestných činov.

Individuálna prevencia spočíva vo vytvorení podmienok na výchovu odsúdeného k tomu, aby viedol riadny život. Generálna prevencia má zabezpečiť nielen odradenie ostatných potenciálnych páchatel'ov od páchania trestných činov, ale i utvrdenie pocitu právnej istoty a spravodlivosti u ostatných členov spoločnosti. Spravodlivé a včasné uloženie trestu dáva ostatným členom spoločnosti najavo, že konanie, za ktoré bol uložený trest, je protiprávne a nežiaduce, varuje ich pred páchaním trestnej činnosti a posilňuje pocit právnej istoty a právneho štátu. Trestný zákon vychádza z jednoty individuálnej a generálnej prevencie, pričom obe tieto zložky sa navzájom dopĺňajú a podmieňujú. Disproporcja medzi jednotlivými druhmi prevencie v zásade vedie k nedostatočnému výchovnému pôsobeniu trestu tak na páchatel'a trestného činu, ako i na ostatných členov spoločnosti.

Záver o primeranosti trestu je daný vtedy, ak sa opiera o rozumnú väzbu medzi legitímnym cieľom a zvoleným prostriedkom jeho realizácie. Možno konštatovať, že páchatel'a môže so spravodlivosťou, a teda aj so spoločnosťou zmieriť len spravodlivý trest. Trest sa musí rovnať spôsobenému bezpráviu, z toho vyplýva, že v prípade, ak bude trest, resp. odplata obsiahnutá v treste prísnejšia ako bezprávie spôsobené trestným činom, nedôjde len k negácii tohto bezprávia, ale zároveň uloženým trestom vznikne nové bezprávie - bezprávie voči neprimerane potrestanému páchatel'ovi trestného činu. Trest, ktorým štát a spoločnosť reaguje na spáchaný trestný čin ako na nespravodlivé konanie, by mal nespravodlivosť spôsobenú trestným činom napraviť, a nie ešte viac rozmnožiť. Neprimeraný trest nemožno považovať za spravodlivý. Spravodlivý je vždy len primeraný trest. Požiadavka primeranosti trestu a jeho individualizácie núti súd prihliadať na okolnosti konkrétneho prípadu, na jeho zvláštnosti, a teda bráni mechanickému postupovaniu súdu pri rozhodovaní o treste.

Krajský súd zistil, že súd prvého stupňa správne aplikoval ustanovenia hmotného práva rozhodujúce v okolnostiach prípadu pre uloženie trestu zákazu činnosti vo výmere 7 rokov, ktorý zodpovedá zákonu a stavu veci. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa vyplýva, že tento si zadovážil dostatočný skutkový podklad k rozhodnutiu o druhu a výmere trestu zákazu činnosti obžalovanému X. A.. V odôvodnení rozsudku však absentuje podrobnejšie odôvodnenie výmery trestu odňatia slobody.

Krajský súd si čiastočne osvojil aplikáciu hmotnoprávných noriem, ktoré súd prvého stupňa použil pri rozhodovaní o druhu a výmere trestov (§ 41 ods. 1 Tr. zák., § 36 písm. l/ Tr. zák., § 37 písm. m/ Tr. zák.), ale krajský súd dospel k záveru, že stavu veci, zákonu a spravodlivosti bude zodpovedať uloženie úhrnného trestu odňatia slobody obžalovanému X. A. vo výmere 2 roky. Krajský súd pri ukladaní trestu prihliadol na jednu poľahčujúcu okolnosť, a to v zmysle § 36 písm. l) Tr. zák., že obžalovaný sa ku skutku priznal a úprimne oľutoval. Krajský súd tiež prihliadol ako na priťažujúcu okolnosť na to, že obžalovaný už bol v minulosti odsúdený. Bolo však zrejmé, že obžalovaný spáchal viac trestných činov (dva prečiny), v zmysle uvedeného mala byť obžalovanému teda priznaná priťažujúca okolnosť podľa § 37 písm. h) Tr. zák. a následne mala byť podľa § 38 ods. 4 Tr. zák. zvýšená dolná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu. Po správnom použití ustanovenia § 38 ods. 4 Tr. zák. by tak dolná hranica trestnej sadzby najprísnejšie stíhaného prečinu bola 8 mesiacov. K predmetnému treba uviesť, že odvolanie podal len obžalovaný, preto nie je možné vzhľadom k uplatneniu zásady zákazu zmeny k horšiemu (reformatio in peius) na toto prihliadnúť ako na priťažujúcu okolnosť.

Úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 roky, ktorý odvolací súd uložil obžalovanému, považuje za primeraný a spravodlivý. Uložený trest je vzhľadom na okolnosti prípadu a pomery páchatel'a spravodlivým potrestaním. Treba uviesť, že obžalovaný svojím konaním nerešpektoval súdne rozhodnutie, ktorým mal uložený zákaz viesť motorové vozidlá, navyše viedol motorové vozidlo pod vplyvom alkoholu. Z takéhoto bezohľadného správania obžalovaného je zrejmé, že tento nemá žiaden rešpekt k súdnym rozhodnutiam, ako aj dodržiavaniu zákona a okrem toho si bez problémov sadne za volant pod vplyvom alkoholu a ohrozí ostatných účastníkov cestnej premávky, pričom pri cestnej kontrole

ani nerešpektuje výzvy polície a snaží sa jej utiecť. Z odpisu registra trestov je zrejmé, že obžalovaný bol už v minulosti súdne trestaný pre rovnakú trestnú činnosť a toto odsúdenie nemalo na neho žiaden výchovný vplyv. Obžalovaný aj pri tomto prvom odsúdení bol odsúdený za ohrozenie pod vplyvom návykovej látky a rovnako sa snažil ujsť príslušníkom polície, ktorí ho nakoniec dobehli a zadržali, tak ako v súčasne stíhanej trestnej veci. Obžalovaný svojim opakovaným konaním dokazuje, že nemá žiadnu úctu k štátnym orgánom ako k autoritám, ktorých pokyny a zákazy má rešpektovať. Výmera úhrnného trestu odňatia slobody vo výmere 2 roky sa preto krajskému súdu za daných okolností javila ako dostatočná a primeraná.

Krajský súd však má za to, že okresný súd nepostupoval vecne správne, keď obžalovanému X. A. neuložil aj trest prepadnutia veci - osobného motorového vozidla, ktorým mal byť spáchaný útok na verejného činiteľa. V prípade prečinov je úvaha trestného súdu o tom, či uloží trest prepadnutia veci, limitovaná aj ustanovením § 60 ods. 6 písm. b) Tr. zák., podľa ktorého súd neuloží trest prepadnutia veci, ak hodnota veci je v zjavnom nepomere k miere závažnosti prečinu. U zločinov trestný súd nemá priestor na úvahu o posudzovaní miery závažnosti spáchaného skutku k hodnote veci. Pri zločinoch je súd povinný uložiť trest prepadnutia veci za podmienok stanovených v § 60 Tr. zák. V tomto prípade neuloženie trestu prepadnutia veci okresným súdom považuje krajský súd za chybné, a to bez ohľadu na to, že krajský súd obžalovaného nakoniec uznal za vinného len z dvoch prečinov. Je potrebné uviesť, že obžalovaný nemá žiaden rešpekt k autoritám a ich príkazom a zákazom a neštíti sa opakovane si sadnúť za volant pod vplyvom alkoholu. Oba zvyšné prečiny, za ktoré bol krajským súdom obžalovaný uznaný za vinného, boli spáchané osobným motorovým vozidlom a bolo namieste aj v odvolacom konaní uložiť mu trest prepadnutia veci, nakoľko podľa názoru nadriadeného súdu len tento druh trestu bude pre obžalovaného tým správnym trestom, ako mu zabrániť v ďalšom páchaní trestnej činnosti. Z dôvodu absencie odvolania prokurátora však k takémuto uloženiu tohto trestu nebolo možné pristúpiť, a to kvôli rešpektovaniu zásady zákazu zmeny k horšiemu.

Záverom odvolací súd musí skritizovať kvalitu napadnutých výrokov o vine a treste a zároveň celkový prístup okresného súdu a prokurátorky v tejto trestnej veci.

V prvom rade treba uviesť, že odôvodnenie obžaloby bolo všeobecné a abstraktné, prokurátorka v obžalobe pochybila, keď nerešpektovala § 235 písm. c) Tr. por., kde neuviedla (resp. nesprávne uviedla) všetky zákonné znaky trestného činu, vrátane tých, ktoré odôvodňujú určitú trestnú sadzbu. Prokurátorka v obžalobe v dvoch prípadoch nesprávne naformulovala tzv. právne vety, ktoré nekriticky okresný súd prevzal do svojho výroku v napadnutom rozsudku. Okresný súd okrem vyššie spomínaného pochybil aj na iných miestach výroku o vine a výroku o treste, najmä nekritickým prevzatím právnej kvalifikácie skutku, skutkovej vety a všetkých zákonných znakov, vrátane tých, ktoré odôvodňujú určitú trestnú sadzbu (právna veta) z podanej obžaloby. Navyše tiež pochybil nepriznaním príťažujúcej okolnosti v zmysle § 37 písm. h) Tr. zák. obžalovanému (viac trestných činov) a neuložením trestu prepadnutia veci.

V ďalšom treba uviesť, že okresný súd nijakým spôsobom neodôvodnil uznanie obžalovaného za vinného aj z prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Tr. zák. a prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 3 písm. a) Tr. zák. Krajský súd poukazuje na priebeh hlavného pojednávania, počas ktorého obžalovaný urobil vyhlásenie, že v časti, v ktorej je skutok kvalifikovaný ako prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Tr. zák. a prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 3 písm. a) Tr. zák., je vinný. Okresný súd toto vyhlásenie obžalovaného v zmysle § 257 ods. 7 Tr. por. neprijal. Po takomto neprijatí vyhlásenia obžalovaného mal okresný súd vykonať riadne dokazovanie aj v časti týchto dvoch prečinov a logicky mal svoje rozhodnutie o vine aj riadne odôvodniť v písomnom vyhotovení rozsudku. Okresný súd sa však pri týchto dvoch prečinoch obmedzil na strohé konštatovanie v odôvodnení písomného vyhotovenia rozsudku tak, že: „Otázkou konania obžalovaného, ktoré podľa obžaloby naplnilo znaky skutkovej podstaty prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Tr. zák. a prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 3 písm. a) Tr. zák., sa súd bližšie nezaoberal, a to s poukazom na postoj obžalovaného, v rámci ktorého urobil vyhlásenie o tom, že je vinný v tejto časti.“ Okresný súd zjavným nepochopením inštitútu vyhlásenia obžalovaného úplne ignoroval odôvodnenie viny obžalovaného v časti spomínaných prečinov a aj napriek tomu, že neprijal vyhlásenie obžalovaného v časti, v ktorej uznal vinu za tieto prečiny, nijakým spôsobom neodôvodnil výrok o vine

týkajúci sa prečinov marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 Tr. zák. a ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 Tr. zák.

Pokiaľ ide o výrok o spôsobe výkonu trestu, odvolací súd zaradil obžalovaného podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia, keďže v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu nebol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin.

Krajský súd pri rozhodovaní o druhu a výmere trestov obžalovanému zohľadnil všetky okolnosti veci tak z hľadiska spáchaného skutku, jeho právnej kvalifikácie, ako i z hľadiska osoby obžalovaného, a to z pohľadu jeho doterajšieho spôsobu života, ako i aktuálnych osobných pomerov.

Krajský súd s poukazom na uvedené dôvody potom aplikáciou procesných ustanovení upravených v § 321 ods. 1 písm. d), ods. 3, § 322 ods. 3 Tr. por. rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.